

Ukradena nevesta

Reimnichlova povest podomščena

25

Leja je sedela blede ko zid in je bila vsa trda. Le ustnice so ji trepetale, na lepem obrazu pa je ležala senca obupa. Tedaj pa se je oglasil Tonč, ki je ves čas, medtem ko je govoril državni tožilec, brskal z nogami sem in tja in večkrat zagodrnjal kakor medved:

»Tu bi se sam vrag skožlal, ko bi bil čul to paragrafarsko kozlarijo.«

Nastal je hrup, državni tožilec je zavpil, da bo žaljivec tožil, ker ga je sramotil, Tonč pa se je zakrohotal in porogljivo premeril gospode za mizo, pri tem pa večkrat zaničljivo pihnil čez svojo dlan.

Predsednik je razpravo zaključil in sodniki so šli na posvetovanje.

V dvorani je bilo tiho kakor v cerkvi, le tu pa tam sta si dva kaj pošepnila, Leja je čepela na stolu kakor kup nesreče.

Dolgo ni trajalo. Sodniki so spet prišli in predsednik je slovesno razglasil, da je sodišče prišlo do prepričanja: obtoženka ni imela hudobnega namena, ni slutila, da bi utegnil biti konec tak, razen tega se je upravičeno branila — torej ni mogoče reči, da se je zgodil zločin, ampak je žnidaričino smrt treba smatrati za nesrečo. Sodišče torej obtoženko oprasča vsake krivde in kazni.

Vsi v dvorani so zaploskali in Tonč je zavpil:

»Živela pravica!«

Leja je sedela še vedno vsa sključena, kakor da sodnikovih besed ni čula in razumela. Kar se je pričela jokati kakor otrok. Tina, Hanzejeva sestra, je stopila k nji in jo je prijela za desnico; bila je mrzla kakor led. Tedaj je Lejo še bolj posilil jok.

»Saj je zdaj vse dobro, Leja,« ji je govorila Tina na uho; »vstani pa pojdi; domov morava.«

Leja je tresla glavo, vendar je vstala in šla, ne da bi se na koga ozrla, nazaj v jetnišnico. Tino, ki je hotela za njo, je ustavil Lejin advokat.

Od Grabenčanov je Tonč prvi odcoklal iz dvorane. Pri vratih se je še obrnil in dejal gospodom za mizo z zaničljivim nasmehom:

»Pa zbogom in na svidenje, kadar vam je po volji!«

XI.

Delj ko deset dni je iskal Hanzej svojo ženo po Rimu. Seveda je ni pričakal v nobeni ulici, nobeni cerkvi, na nobenem trgu. Šele ko se je obrnil na policijo, je našel naslov Lejinega gospodarja v via de Cestari. Ko ga je vprašal, če pozna neko Makovo Lejo, mu je ta prijazno dejal:

»I, seveda! Saj je bila tri mesece pri meni. Nečakinja mi jo je poslala — veste, imam v Vidmu sorodnike — pa se je res tako hitro navadila, mi pa nanjo, da nam je vsem žal po njej. Od doma je dobila namreč pošto in je morala takoj nazaj. Stirinajst dni je od tega.«

Hanzej je nejevoljno zmajal z glavo. Dvakrat že je čul isti odgovor in je tem manj verjel, ker je bil prepričan, da je Leja spet kam drugam zbežala, da bi zbrisala sled za seboj. Čez nekaj časa je vprašal, ali morda le ni mogoče, da bi bila gospodična še v Rimu.

»To pa ne!« je dejal gospod. »Saj sem jo sam spremil na postajo in sem videl, ko je vstopila na brzi vlak, ki vozi na Benetke in dalje na Dunaj.«

Hanzej je bil razočaran. Kaj sedaj? V velikem, tujem mestu bi jo lahko leto in dan iskal in je še ne bi našel. Po laško je tudi le za silo znal — kolikor se je v gimnazijskih letih naučil in pozneje še nekoliko pri vojakih. Ni druge — vrniti se bo moral.

Tako se je torej še isti dan odpeljal. V Benetkah je ostal dva dni — pa zaman; potem jo je mahnil proti Vidmu. Naslov je dobil v Rimu in tako je lahko našel v hišo, kjer je Leja služila, preden je prišla v Rim. Ko je stopil čez prag, je v durih srečal gospodično Marino.

Ta ga je debelo pogledala, potem pa veselo vzkliknila:

»Ah — pa to je... to je... Lejin mož — Hanzej!«

»Od kod me pa vi poznate?« se je ta začudil, ker ni mogel razumeti, kako da ga pozna tujka po imenu.

»O, Leja, moja prijateljica, mi je večkrat pokazala vašo sliko in veliko sva se o vas menili.«

»Kje je Leja? Ali je pri vas, kajne?«

»Pri nas je ni; toda če se vam ljubi in če utegnete malo po Italiji: v Rimu jo boste našli pri mojem stricu.«

»Iz Rima prihajam. Tam je ni.«

Zdaj se je Marina zavzela. Hanzej ji je moral vse povedati, potem se je nekoliko pojokala, nato pa je spet njega tolažila in ga bodrila.

»Meni bo Leja gotovo pisala, kam se je podala,« mu je rekla, »jaz pa pridem potem sama v Grabnje in vam bom povedala.«

Hanzej je ostal ves dan v Vidmu. Marina mu je vedela o Leji mnogo povedati:

»Kako vas ima rada! Nikoli ni zaradi sebe tožila, zmeraj ji je bilo le vas žal. In kako si je želela, da bi vas spet videla!«

Res ga je gospodična potolažila in ko se je poslovil, se ji je prisrčno zahvalil.

Ustavil se je še v Trbižu, obiskal Lejina dobrotnika in šel na Višarje. Bolj ko kjer koli mu je tu stopila Lejina podoba živo pred oči. Semle se je bila zatekla takoj po poroki, k Mariji, naši nebeški materi. Kaj vse je morala poslej pretrpeti! Sam Bog ve, kaj jo še čaka! Ali je ne bodo skrbi, trpljenje in ta večni strah do kraja strli? Ko bi le enkrat še mogel biti pri nji, vsaj za pol ure, da bi ji gledal v njen ljubi obraz, ji stisnil roko! Vse bi dal za to, hišico bi prodal, vse, vse, kar ima, beračit bi šel z njo, ko bi jo le mogel najti in pri njej ostati.

Ali pražni so bili vsi taki upi. Neki notranji glas, ki ga ni mogel udušiti, mu je vedno govoril, da žene ne bo našel, da je nikoli več ne bo videl.

Pač pet ali šestkrat se je vrnil v cerkev in je spet in spet pokleknil pred milostno podobo Marijino in molil. Zase je kaj malo molil, skoraj vse prošnje so veljale za Lejo. Saj je sirota čisto zapuščena, po svetu se mora pomikati in nima človeka, ki bi ji šel na roko in ji pomagal. Goreče je prosil nebeško Kraljico, naj bi bila nesrečnici skrbna mati, naj bi ji lajšala trpljenje, naj bi jo vzela v svoje varstvo in naj bi ne pustila, da se izgubi.

Na tem svetem kraju, kjer se je čutil domačega in tako blizu nebeški Materi, mu je postalo laže pri srcu, in ko se je vrnil, mu je v duši svetil topel plamen zaupanja v božjo pomoč.

Izstopil je eno postajo pred Grabnjami; ni maral, da bi ga bili domači videli, ker bi spraševanju ne bilo ne konca ne kraja. Ko je šel po samotni poti sredi močvirnih pašnikov, se je zmračilo. V tihi noči ga je obšlo bolno hrepenenje po Leji. Kako trdno je upal, da jo bo našel, da bo preživel z njo nekaj srečnih dni in da bo Tino, svojo sestro, lahko potolažil z ugodnimi novicami. Zdaj pa — vse zaman! Bolj žalosten in bolj brez upanja je zdaj, ko se vrača domov, kot je bil pred tedni, ko je šel na pot.

Četrť ure pred Grabnjami je zavil po stranski stezi in stopil navkreber. Pri fari je udarila ura deset. Pri njem doma je bilo vse temno. Seveda — saj Tina ne ve, da se je vrnil, in gotovo je šla že zdavnaj spat. Potrkal je krepko po durih. Čez nekaj časa se je zgoraj odprlo okence.

»Kdo je?«

»Jaz, Hanzej. Le odpri, Tina!«

»Ooo — koj!«

Minulo pa je nekaj minut, preden se je v hiši zganilo. Kaj pa je Tini nocoj, da se tako dolgo ne more obleči?

Potem je začul škripanje in drsanje po stopnicah, zapah je zarožljaj, duri so se odmaknile, ženska pa je odhitela v sobo in odvila električno luč. Hanzej je šel počasi zanjo. V vratih je prijazno pozdravil:

»Dober večer, Tina! Zdaj sem pa prišel.«

Nov redilni prašek za prašiče

Vsak kmetovalec si z Redinom hitro in z malimi stroški zredi svoje prašiče. Za 1 prašiča zadostuje samo 1 zavitek za 6 din. Poštnina povzete za 1, 2, 3 ali 4 zavitke 6 din, od 5 zavitkov naprej 12 din.

Prašek za pitanje goveje živine. Pospušuje močno rast in hitro zdebelenje govodi in telet. Veliki zavitek stane 10 din. Poštnina povzete za 1 zavitek 6 din, za več zavitkov 12 din.

Prašek za pomnožitev in izboljšanje mleka pri kravah ter izvrstno hranilno in redilno sredstvo. 1 zavitek stane 10 din. Poštnina povzete za 1 ali 2 zavitka 6 din, od 3 zavitkov naprej 12 din.

Konjin povečava pri konjih apetit, jih vzdržuje sveže in bistre ter preprečuje najpogostejše konjske bolezni, posebno katar. 1 zavitek stane 10 din. Poštnina povzete za 1 ali 2 zavitka 6 din, od 3 zavitkov naprej 12 din.

MOSTIN

Moštna esenca Mostin za izdelovanje prvovrstne zdrave domače pijače. 1 steklenica za 150 litrov stane 20 din. Poštnina povzete za 1 ali 2 steklenici 16 din.

Za boljše izrabljanje poštne priporočamo, da naroči eden za več sosedov skupaj. 106

Pravi Redin, Govedin, Mlekin, Konjin ter Mostin se dobi samo v zavitkih z gornjimi slikami in ga prodaja samo

Drogerija KANC, Maribor, Slovenska ulica